

ница съ нѣкои отъ домашни-тѣ архіереовы, затова и влѣзълъ въ двора; а Петръ стоялъ задъ вратыѣ-тѣ. Като видѣлъ това, Іоаннъ просилъ дверницѣ-тѣ да го впусне, и тя го впустила.

Нощъ-та была студена: слугы-тѣ архіерейскы и воины-тѣ наклали огнь въсрѣдъ двора и грѣяли ся около него. Петръ такожде пристѣпилъ до огня и искалъ тамъ да дочака да види, какъ ще ся свърши сѣда-тѣ надъ Господа Исуса. Една слугыня, като разгледала лице-то му, казала: „и тоя бѣше съ Исуса Галилеанина!“ Петръ ся улашилъ отъ това обвиненіе и отрекълъ ся, говорещи; „нѣ, азъ не знаѣ, что говоришь.“ Като казалъ това, той отишълъ камъ врата-та.

Тогава го видѣла друга слугыня и казала на хора-та, които были около него: „и тойзи бѣше съ Исуса Назарянина. Той е единъ отъ ученицы-тѣ му.“ Но Петръ ся отричалъ съ клетвѣ, говорещи: „азъ не знаѣ тогова челоуѣка.“

Скоро станѣло извѣстно на всичкы, что были въ двора, че Синедріона-тѣ осѣдилъ Исуса Христа на смъртъ. Единъ отъ слугы-тѣ, като посочилъ на Петра, извикалъ: „ето и тоя е изъ число-то на ученицы-тѣ Му, само-то му нарѣчіе го доказва, че е Галилеанинъ!“ Като чулъ това, единъ отъ роднины-тѣ на Малха, комуто Петръ бѣ отсѣкълъ ухо-то, пристѣпилъ и казалъ: „да, самъ си азъ го видѣхъ въ градинѣ-тѣ наедно съ Исуса.“ Тия думы довели Петра въ совершентъ ужась; той хванѣлъ да ся кѣдне и да увѣрява, че никакъ не Го знае. Въ сѣщѣ-тѣ минутѣ Исуса Христа извели изъ дома архіереовѣ. Той ся обърнѣлъ и погледнѣлъ на Петра, и въ сѣщо-то время попѣялъ пѣтела-тѣ. Веднага вспомнилъ Петръ думы-тѣ Исусовы: „въ таѣ нощъ, прѣди да попѣе пѣтела-тѣ два-пѣти, ты три пѣти ще ся отречешъ отъ Мене!“ Той излѣзълъ внѣ и плакалъ горко.

Това были слѣзы отъ раскаяніе: то накарало Петра да ся смири и да ся надѣе не на себе, но на помощь Божіѣхъ.